

LBRIS | We know
Daniel Meurois

Labirintul Karmei

Să descifrăm și să ne înțelegem contractul sufletului

Editura Solisis
Turda, 2024

Cuprins

Prefața Editorului	7
Cuvânt înainte	9
CAPITOLUL I: Reîncarnarea și motorul său	15
1) În ce constă, mai exact, reîncarnarea?	16
2) Ce anume se reîncarnează, de fapt?	17
3) Natura Ego-ului	18
4) Natura sufletului	19
5) Ce este, de fapt, karma?	22
6) Iluzia hazardului	24
7) De ce să ne întoarcem?	25
8) Când și cum?	27
CAPITOLUL II: Contractul de viață	32
1) Foaie de parcurs sau contract?	33
2) Firul călăuzitor	35
3) Despre determinism	36
4) Ideea provocării	38
5) Un exercițiu multimilenar	39
6) Între Bine și Rău	41
7) Boala și accidentul	43
8) Moartea	44
CAPITOLUL III: Rebeliunile ființei	49
1) Între orbire, necesitate și constrângere	50
2) Ghizii... identitatea și rolul lor	51
3) Starturi false și sosiri ratate	53

4) Rebeliunile cotidiene	55
5) Jocul plăcuțelor.....	57
6) Sinuciderea.....	60

CAPITOLUL IV: Între solitudini și complicități..... 64

1) Povestea lui David.....	64
2) Karma singulară și karma plurală.....	67
3) Karma imediată: o chemare la ordin.....	68
4) Karma amânată.....	69
5) Viețile pe credit	70
6) Karmele colective	72
7) Un contract global pentru umanitatea noastră?.....	74
8) Cel dintâi dintre terapeuți	76

CAPITOLUL V: Karma și întregul său cortegiu de întrebări 82

1) Succese și eșecuri	82
2) Întâlniri și piste false.....	86
3) <i>Ce</i> anume am venit să învățăm?.....	87
4) Pornirea în explorare	89
5) Putem fugi de karma noastră?.....	91
6) A persevera sau a renunța?	92
7) Consecințele karmice ale condiționărilor noastre	96
8) Abonamente karmice?	97
9) Inteligență și nivel de conștiință.....	99

CAPITOLUL VI: Câteva chei de creștere – Ampretele mentale și emoționale 102

1) Asemenea unei geode.....	103
2) Sufletele bătrâne.....	106
3) Ieșirea din Samsara.....	107
4) Greutatea Samskarei.....	108
5) Mai multe vieți într-una singură?	111
6) Suferința și „păcatul originar”	113

7) Călăi și victime	114
8) De la delăsare la abandonarea controlului	116
CAPITOLUL VII: Noaptele sufletului.....	120
1) Ce este o noapte a sufletului?	120
2) Deci când și de ce survine o noapte a sufletului?	122
3) Noaptea sufletului și contractul de suflet.....	123
4) Devalorizarea imaginii de sine	125
CAPITOLUL VIII: Karma și Maya	131
1) Virtualitatea vieților noastre.....	132
2) Modificarea hologramei personale	134
3) Dincolo de miraje, virtuțile surâsului	137
CAPITOLUL IX: Regăsirea Memoriei.....	142
1) Identitatea noastră primordială	143
2) „Amintirile flash” și întâlnirile noastre.....	145
3) Ce fac cu viața mea?	147
4) Aflarea culorii propriului suflet.....	149
5) În căutarea alinierii interne	150
6) Un element important uitat: Iertarea	153
Anexă.....	156
1) Apel la purificarea trupului.....	157
2) Apel la purificarea emoțiilor	158
3) Apel la conexiunea cu Spiritul Întregului	161

CAPITOLUL I

Reîncarnarea și motorul său

Dacă ideea reîncarnării în societatea noastră occidentală este încă primită cu ridicări din umeri sau glume, ea nu mai suscită totuși tot atâtea zâmbete ca în urmă cu doar câteva decenii.

Suntem nevoiți să constatăm că și-a croit liniștită propriul drum.

S-ar părea că aproximativ 25% din populația europeană și nord-americană ar accepta-o... în timp ce trei sferturi din aceste douăzeci și cinci de procente și-ar datora convingerea unei experiențe personale de moarte iminentă.

Un procent foarte semnificativ, deoarece reflectă importanța experienței trăite față de o simplă credință sau opinie.

La nivel mondial, cifrele sunt și mai grăitoare, deoarece se estimează că puțin peste jumătate din populația pământului aderă în mod natural la noțiunea de reîncarnare, ceea ce înseamnă aproximativ trei miliarde și jumătate de oameni.

Desigur, acest lucru nu dovedește nimic, dar merită cel puțin să ne oprim puțin asupra întrebării, precum a tot ceea ce implică ea pe cale de consecință. Prin urmare, aceasta este direcția în care vă propun să mă însoțiți...

Care vor fi sursele mele sau, mai degrabă, instrumentul meu de investigare într-un domeniu aparent intangibil ca acesta? Abilitatea mea naturală de a-mi detașa conștiința de corpul fizic sau – dacă preferați,

„sufletul” de trup.¹ O capacitate pe care o exercit cu singurul scop de a înțelege mai bine funcționarea mecanismelor interioare ale vieții.

Ca de obicei, nu mă voi exprima în numele vreunei filosofii, teorii sau credințe, al vreunei tradiții religioase și, în orice caz, al vreunei dogme. Cuvântul meu va fi liber; va fi, ca întotdeauna, cel al unui martor al Invizibilului al cărui sarcină este de a oferi chei de înțelegere și de liniștire a pasagerilor lumii densității care suntem, cu toții.

1) În ce constă, mai exact, reîncarnarea?

Reîncarnarea este consecința acelei legi naturale care împinge, ceea ce numim în general un suflet să îmbrace forma unor diferite corpuri de-a lungul timpului și, prin urmare, să trăiască o multitudine de vieți în condiții adesea foarte diferite. Motorul său este învățarea Vieții cu un mare V în scopul dezvoltării unei Înțelepciuni care va duce ființa la o stare de Trezire, apoi la Eliberarea ei, cu alte cuvinte, încetarea suferințelor sale și spre o Completitudine infinită.

Cu toate acestea, termenii folosiți contează prea puțin pentru că variază de la o cultură la alta; ceea ce contează fiind să înțelegem bine principiul de bază al reîncarnării, cel al nevoii fiecărei conștiințe de a se perfecționa pentru a se sustrage treptat angrenajelor dureroase ale dualității și a cunoaște în sfârșit, starea de Unitate.

O asemenea lege, după cum vedem, este de o corectitudine absolută, deoarece, prin matematica sa internă, face ca toate ființele conștiente de sine să treacă printr-o multitudine de experiențe în centrul Materiei dense. Ea este ceea ce mă face să spun că densitatea se prezintă, prin urmare, drept cel mai precis și imparțial învățător... ceea ce înseamnă și binele cel mai exigent, cel mai generos și iubitor dintre învățători.

Admiterea acestui lucru și înțelegerea sa intelectuală este destul de ușoară dacă reușim să ne eliberăm oarecum de formatarea culturii

¹ Pentru detalii puteți citi *Registrelor akashice* de același autor la Editura Solisis.

noastre occidentale. Atunci spunem: „De ce nu?” iar mentalul nostru reușește rapid să fie satisfăcut de ceea ce vede drept o filosofie acceptabilă, care poate fi discutată cu amabilitate la o cină, cu o argumentare în care logica își găsește locul.

Dar după aceea? Nimic sau nu mare lucru, deoarece înțelegerea reală a mecanismelor reîncarnării și a tot ceea ce acestea induc nu ține de aderarea la o doctrină filosofică, deoarece ea nu se adresează mentalului cărui îi place să argumenteze și să se asculte. Ea o pulverizează. Cere o integrare care trebuie să caute ființa până în celulele sale. Vă conduc mai ales în această direcție.

2) *Ce anume se reîncarnează, de fapt?*

Întrebarea poate surprinde, dar nu este banală și este justificată într-o lume ca a noastră, unde, imediat ce ne aplecăm asupra întrebărilor de natură metafizică, ne place să disecăm de dragul vorbirii și pentru că un lucru complex pare mai realist și mai credibil decât unul simplu.

Aceasta face diferența între abordarea strict metafizică și căutarea spirituală în sensul primordial al termenului. Dacă cea dintâi este importantă, nobilă și respectabilă, nu ar trebui să ne oprim la ea când aspirăm să avansăm „în sine”.

Îmi amintesc de aceste discuții intense în care mă lăsam odinioară prins în capcană în fața unui discurs în care „se” încerca să mi se demonstreze că „ceea ce” se reîncarnează nu este altceva decât un fel de bucată de conștiință care transmite unele amintiri sau iluzii de amintiri.

Atunci se punea problema unei scânteii care, prin atracție, sfârșea prin a găsi un corp de carne mai mult sau mai puțin compatibil cu ea, în funcție de o întreagă rețea de circumstanțe care ne scapă.

Pe scurt, conform acestei teorii, nu s-ar reîncarna un suflet individualizat, ci un fel de „parfum” de ființă și experiențe dintr-o personalitate care se va fi dizolvat pentru totdeauna. În virtutea acestui raționament, orice formă de viață care ar dispărea ar deveni, prin urmare, automat și in-

voluntar o „moștenire vibratorie” a unei alte forme de viață născândă care ar prelua astfel, cel puțin într-o anumită măsură, ștafeta.

Cum o afirmă expresia consacrată: „De ce să fie simplu când poate fi complicat?”

De fapt, realitatea este cu totul alta, deoarece cea care se reîncarnează este de fapt o individualitate – cu alte cuvinte care devine din nou carne – fără de care noțiunea de a învăța Viața nu ar avea niciun sens. Pierderea inevitabilă a identității pe care o pretinde „teoria scânteii” nu este de altfel de natură să incite la o „lucrare asupra sinelui”! Când trăim și învățăm, chiar și atunci când ne bâlbâim, e logic că recoltăm fructele lecțiilor noastre... și tocmai asta se și întâmplă.

3) Natura Ego-ului

Ego-ul, după cum știm cu toții, are o reputație destul de proastă. Vedem asta la originea tuturor problemelor, motor al tuturor conflictelor care încep cu acest celebru „eu” cu care toate ființele umane se identifică în fiecare dimineață la trezire.

Este o realitate care nu poate fi negată, dar nu traduce totuși decât o viziune parțială și foarte reductivă a lucrurilor. Într-adevăr, ceea ce se numește ego nu este doar greoi. El este suportul personalității, ceea ce îi permite acesteia să se diferențieze de celelalte, să-și exprime liberul arbitru, gusturile, abilitățile și slăbiciunile.

Este instrumentul indispensabil pentru conștientizarea de sine, adică a propriei vieți și a autonomiei gândirii care o locuiește. Pe scurt, ego-ul este instrumentul esențial al dezvoltării ființei.

Ca orice instrument, este neutru. Deci totul depinde de modul în care este utilizat. El este „locul” alegerilor, terenul de bază al tuturor creșterilor, spațiul în care putem adormi și stagna.

El este cel care se reîncarnează? *Nu doar el* pentru că „eu-rile” noastre variază în intensitate și „culori”, cu alte cuvinte în sensibilități, de la o viață la alta. Este un instrument, prelungirea unei realități aflate în amonte de el.

Prin urmare, putem vedea ego-ul drept o cheie extraordinară a avansării care ne este oferită de Inteligența Vieții într-un anumit moment al evoluției noastre, dar cu siguranță nu ca *Suflul* care ne face să mergem dintr-o viață în alta.

4) Natura sufletului

Atunci, ce anume se reîncarnează? Sufletul? Acest cuvânt este într-adevăr cel folosit în mod clasic într-un astfel de context. Este flexibil și practic.

În opinia mea, însă, nu este satisfăcător câtă vreme nu s-a avut grijă să se definească ce înțelegem prin acesta, deoarece poate căpăta ușor o conotație religioasă. Deci, nu vorbiți de suflet unui psiholog! În cadrul său profesional, nu vă va urma.

De altfel, trebuie recunoscut faptul că termenul este cumva „plin cu de toate” și că nu înseamnă același lucru pentru toată lumea; fluctuează în funcție de circumstanțe.

În ceea ce mă privește, totuși, aleg să continui să îl folosesc în contexte specifice, dar nicidecum ca pe vreun cuvânt banal. De ce? Pentru că, oricât de vag ar fi, el transmite totuși o dimensiune sacră care mi se pare primordială imediat ce căutăm să pătrundem în misterele Vieții.

Psihologia și psihanaliza, care optează pentru termenul de *psyché*, cu toate acestea, tind să uite de originea greacă a acestuia, care sugerează de asemenea o anumită sacralitate, deoarece în greacă *psukein* nu înseamnă altceva decât a sufla.

Suflul... pentru Pitagora și Antici, era inevitabil al Vieții cu un V mare. Revenim la el, doctrine academice sau nu!

Dar toate acestea nu ne spun mai multe despre cum am putea defini sufletul...

Înțelegerea proprie mă determină să văd în el o realitate „stratificată”, un principiu constituit din mai multe straturi care se întrepătrund

pentru a genera un „univers vibrator” destinat să animeze – în sensul primar al termenului – un organism din carne.

Aceste straturi energetice sunt în esență trei categorii majore care corespund spațiilor interioare ființei, fiecare fiind înzestrată cu o adevărată biologie subtilă proprie.

Prin urmare, conceptul de suflet poate fi rezumat, fără a intra în detalii, prin combinația:

- unui corp emoțional
- unui corp mental
- unui corp causal.

Fiecare dintre aceste corpuri – sau realități vibratorii – este desigur permeabil față de celelalte, în diferite grade de fluiditate.

Primele două se definesc de la sine pentru că lumea emoțiilor și cea a mentalului – sau a intelectului – se dezvăluie clar în viața noastră de zi cu zi. Ele sunt principalele artizane ale ego-ului de bază, cu nevoile sale emoționale și nevoia sa imperioasă de a afirma într-o mie de moduri că „există”.

În ceea ce-l privește pe al treilea, cel causal, este nevoie de o mică explicație pentru majoritatea dintre noi. Să spunem succint că transmite și traduce memoria a ceea ce suntem în adevăr; fără nicio posibilă înșelăciune. Memorând tot ceea ce am generat ca individualități, el vorbește despre cauzele a tot ceea ce experimentăm... și, prin urmare, consecințele lor actuale.

Corpul nostru causal este astfel spațiul subtil în care se țese ceea ce numim, puțin prea ușor și într-un mod destul de fatalist, destinul nostru.

De fapt, tocmai aceste trei corpuri, emoțional, mental și causal, se reîncarnează într-o uniune strânsă prin crearea unui ego, care traduce, lasă să transpară realitatea sufletului¹.

Trebuie înțeles bine într-adevăr că, în sine, sufletul nu este înzestrat cu o personalitate, deoarece este un principiu care îmbracă o „mască” diferită de la o viață la alta și care, prin urmare, manifestă specificități multiple

¹ A se vedea, de asemenea, capitolul 2 al cărții *Advaita*, de același autor, Editura Solisis.

în funcție de rolurile pe care trebuie să le joace extinzându-se în Materie pentru a progresa și a se perfecționa.

Ceea ce numim ego este de fapt masca tranzitorie pe care sufletul o adoptă pentru o întrupare și care exprimă diferite trăsături de personalitate, temperament și caracteristici multiple de-a lungul vieții pentru a explora o multitudine de situații.

În rezumat: Principiul „straturilor multiple” ale sufletului controlează astfel de-a lungul timpului, o succesiune de ego-uri, adică „personaje” diverse – conduse în principal de emoțiile și intelectul lor – și care vor fi hrănite de banca lor de date cauzale, în măsura în care o hrănesc la rândul lor.

Dacă sufletul nostru este cel care rămâne dirijorul orchestrei vieții noastre, ego-urile noastre interpretează în ea o multitudine de roluri, cum ar fi muzicienii care nu numai că trebuie să învețe să cânte la mai multe instrumente, ci se străduiesc să descifreze toate tipurile de partituri.¹

Va fi ușor de înțeles atunci că diferitele tipuri de instrumente și partituri pe care le iau aici drept comparație se referă și la sexul cu care ne încarnăm. Astfel, dacă un suflet este înzestrat cu o polaritate de bază – masculină sau feminină – cu care străbate Timpul, ego-urile succesive prin care acesta se „infuzează” în Materie pot totuși împrumuta corpurile bărbaților sau femeilor în funcție de nevoile lor de a învăța viața.

Este evident că astfel de schimbări de gen sunt mai mult sau mai puțin bine acceptate de personalitatea întrupată și că acestea devin apoi posibile surse de suferință. Homosexualitatea își găsește astfel aici una dintre explicații.²

¹ Să observăm: cuvintele „persoană” și „personaj” provin din latinescul „persona” care înseamnă „mască de teatru”.

² Detalii în *Medicina celor 3 S: Sexualitate, Senzualitate, Spiritualitate*, de același autor.

5) Ce este, de fapt, karma?

Dacă există o altă noțiune care să merite a fi clarificată, aceasta este cea a karmei, deoarece este subiectul unui mare număr de idei stereotipe adesea superficiale, uneori contradictorii sau chiar eronate.

Textual, cuvântul karma – de origine sanscrită – înseamnă *act*. Prin extensie, el definește legea cauzei și efectului conform căreia fiecare ființă umană recoltează, de la o viață la alta, roadele acțiunilor sale, constructive, neutre sau nefaste. Trebuie să știm că acest concept al său este lipsit de orice noțiune de moralitate în sensul în care o înțelegem noi.

Totuși, nu așa o înțelegem în general în Occident când vine vorba să o evocăm serios sau în glumă. Îi atribuim aproape sistematic o valoare depreciativă care vehiculează ideea unei sancțiuni.

Cine nu a auzit niciodată despre o persoană încercată brusc de viață, în urma unui accident, a unei boli sau a unei situații dramatice, „Asta este... a fost karma lui!” O expresie aruncată foarte ușor, întotdeauna cu o conotație negativă și care sugerează în același timp că persoana despre care vorbim avea „o datorie de plătit”... O judecată superficială, aproape fără apel, a tragicelor indicii iudeo-creștine în care noțiunea de „păcat” rămâne implicită, deoarece suntem considerați în mod natural moștenitori ai „sâmburilor” primului măr.

Desigur, tot ceea ce ni se dă să trăim este rezultatul unei multitudini de acțiuni anterioare... dar trebuie totuși înțeles că atunci când apare o încercare, aceasta nu induce neapărat „plata unei greșeli trecute”.

În mod similar, este important să ne dăm seama că acumularea de succese nu este indicatorul automat al meritelor profunde ale ființei noastre. Ar fi copilăresc să cădem într-un astfel de dualism! Vom vedea asta mai târziu...

Îmi amintesc de o conversație admirativă, surprinsă la întâmplare la spectacolul dat de o cântăreață foarte populară, cu ani în urmă.

— Uite... nu-i lipsește nimic!

— Ai dreptate, este drăguță, are talent, e bogată...

— Și are atâta energie! Cu siguranță este un suflet frumos!

Poate, într-adevăr, era un suflet frumos... dar nimic nu permitea să se spună asta, nu mai mult decât ar fi neinteligent, ilogic și încă și mai puțin corect să spunem despre o persoană care cerșește la un colț de stradă că ar avea un suflet prea încărcat pentru a fi astfel „pedepsit”.

Legea karmei nu se exprimă într-un mod primar!

Mecanica sa extrem de inteligentă este oarecum analogă cu cea a unui jucător de șah prodigios, care prevede mișcărilor și poziționarea bună a pieselor sale cu foarte, foarte mult timp înainte... Diferența este că jocul său ar trebui mai degrabă numit „Joc de Succes”, în măsura în care orizontalitatea lui solicită constant un orizont de verticalitate.¹

Prin însuși Principiul care îl locuiește, un suflet este întotdeauna atras în cele din urmă de o perfecțiune mai mare în complicitate cu multitudinea de experiențe, prin urmare de strădani, pe care Materia i le propune. Este chemat să se sublimeze, chiar dacă ego-ul prin care se exprimă nu îl cunoaște sau îl refuză negând existența sursei sale.

Dar, dincolo de asta, cine este adevăratul maestru al celebrei mecanici a „jucătorului de șah” (*n. trad.* eșecuri) sau mai degrabă „Reușite”? Această Putere indefinibilă pe care o numim Dumnezeu? Nu este necesar să mergem atât de departe făcând din „El” un fel de expert contabil exterior nouă. Singurul stăpân al situațiilor pe care le avem de trăit nu suntem alții decât noi înșine pe înălțimile discrete ale Conștiinței noastre, adică ale sufletului nostru individualizat.

Acest spațiu al Realității noastre este dirijorul absolut, regizorul riguros al echilibrelor și dezechilibrelor care se compensează reciproc pe tot parcursul evoluției noastre.

Dacă ego-urile noastre succesive sunt actorii fericiți sau nefericiți ai „dreptății umane” ale căror geometrii sunt variabile în funcție de încarnări, sufletul nostru este cel care rămâne stăpânul Dreptății. Această Dreptate se poate defini ca legea echilibrului și a armoniei care organizează multitudinea scenariilor care ni se prezintă pentru a ne face să creștem.

De fapt, fiecare dintre egourile noastre – sau fiecare dintre suflet-personalitățile noastre – este supus încercărilor vieții, în timp ce Sufle-

¹ Nota editorului: Joc de Șah în franceză e numit Jeu d'Échecs = joc de eșec.

tul nostru global culege lecțiile, beneficiile și, în sfârșit, se revelează puțin câte puțin sie însuși... pentru a urca...

6) Iluzia hazardului

Când începem să înțelegem cât de logic se află și se ordonează moartea și modelele care ne fac viața așa cum este, devine treptat evident: cuvântul „întâmplare” nu își mai are locul în vocabularul nostru, deoarece este un non-sens.

Circumstanțele în care ne regăsim nu mai pot fi percepute drept consecințele câtorva aruncări de zaruri ale căror origine rămâne pentru totdeauna nedefinită¹. Există însămânțarea și recoltarea sau dinamica buumerangului, dacă doriți, și ceea ce e însărcinată să ne învețe... Apoi, există Sufletul din care ne tragem, prin multiple personalități, ale căror voaluri cad în ritmul uceniciei noastre.

Evident, în lumina acestei înțelegeri, vom spune spontan că o fericire sau ceea ce noi

Calificăm drept noroc sunt o recoltă... Totuși, o recoltă poate deveni terenul unei încercări, în timp ce o încercare sau ceea ce poate părea ghinion poate servi drept punct de plecare al recoltelor bune care vor veni.

Va depinde întotdeauna de noi – de rolul pe care ni-l asumăm – să decidem ce vom face cu un câștig sau o pierdere, cu o „mână întinsă” sau ceea ce pare a fi un punct mort. Ceea ce numim Bine și Rău sunt, în general, complici în măsura în care au funcția de a ne „căuta” acolo unde avem nevoie să fim „găsiți”², adică în centrul potențialelor, ca și al lipsurilor noastre.

Pentru cei care apreciază simbolurile, să spunem că, cauzele și consecințele desenează în Infinit unul dintre numeroasele aspecte ale șarpelui mitic Ouroboros care, căutând să-și muște coada, traduce dinamica vieții.

¹ Cuvântul „șansă” provine din vechiul Yasara arab care însemna „joc de zaruri”, cu alte cuvinte apelează la noroc.

² Vezi și capitolul II din *Advaita*, de același autor.

„Minusul” atrage „plusul”, „plusul” acceptă rolul de „minus” răspunzând la apelul său... și invers, la infinit... sau aproape.

Sau aproape? Da, în sensul că mecanica karmei nu trebuie considerată drept aceea a unei runde nesfârșite. Funcția sa este educativă și asocieră ei cu un fel de fatalitate universală nesfârșită ar însemna a nu-i înțelege fundamentele și nici scopul.

Deși rare, există versiuni picturale ale Ouroboros în care cercul descris în mod tradițional de șarpe nu este complet închis, ci lasă loc unei deschideri. Această deschidere este cea a liberului arbitru și a voinței. Se află chiar în centrul acestei lucrări.

Cercul descris de Ouroboros se poate roti în ambele sensuri. Dacă fiecare cauză generează consecințe, aceste consecințe sunt mai devreme sau mai târziu în căutarea cauzei lor. Cei doi poli se cheamă reciproc pentru a genera mișcarea evolutivă a vieții. Astfel, nu există Creator fără Creație... Spiritul și Materia e atrag și se revelează reciproc.

7) De ce să ne întoarcem?

Întrebarea și-a găsit deja parțial răspunsul prin noțiunile de Corectitudine, Exactitate, Echitate și, prin urmare, Evoluție menționate anterior, dar asta nu împiedică faptul că în acest stadiu o multitudine de întrebări rămân. Primele sunt acestea: Reîncarnarea este o obligație? O necesitate inevitabilă? Și ne lasă ea cea mai mică alegere?